

1. Η ΕΡΓΑΛΕΙΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΔΙΕΥΡΥΝΣΗΣ ΠΡΟΣ ΟΦΕΛΟΣ ΤΗΣ...

Μέσο: ΤΑ ΝΕΑ

Ημ. Έκδοσης: ...28/09/2023 Ημ. Αποδελτίωσης: ...28/09/2023

Σελίδα: 16

Innews ΑΕ - Αποδελτίωση Τύπου - <http://www.innews.gr>

Η εργαλειοποίηση της διεύρυνσης προς όφελος της εμβάθυνσης της ΕΕ;

Η προοπτική ένταξης στην Ευρωπαϊκή Ένωση των Δυτικών Βαλκανίων, της Ουκρανίας και της Μολδαβίας έχει επανέλθει για τα καλά στο προσκήνιο, με προτεινόμενη ημερομνία κορύφωσης της διαδικασίας το 2030. Όλες οι προηγούμενες φάσεις διεύρυνσης, ιδίως αυτή του 2004 με την ένταξη των χωρών της Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης συν την Κύπρο και τη Μάλτα, κυριαρχούνταν από το κλασικό δίλημμα «εμβάθυνση ή διεύρυνση». Το δίλημμα αυτό συμπύκνωνε τη βασική αντιπαράθεση μεταξύ των θιασωτών μιας ουσιαστικής εσωτερικής, πολιτικής και θεσμικής, ενδυνάμωσης και αυτών που υποστήριζαν μια πιο μεγάλη – αλλά αναπόφευκτα πιο χαλαρή – Ευρώπη.

Η ανακίνηση του θέματος της διεύρυνσης, πέραν των ηθικών ζητημάτων προς τις χώρες που βρίσκονται σε φάση αναμονής και των προφανών γεωπολιτικών επιχειρημάτων ενίσχυσης της σταθερότητας στην ευρύτερη περιοχή, συνδέεται άμεσα με το θέμα του ουσιαστικού εσωτερικού μετασχηματισμού της Ένωσης. Για τον γαλλογερμανικό άξονα, το δίλημμα «εμβάθυνση ή διεύρυνση» έχει απαντηθεί ρητά: οι δύο διαδικασίες οφείλουν να εξελιχθούν παράλληλα. Ρεαλιστικά μιλώντας, δεν μπορεί, πλέον, κάποιος να διανοηθεί ένταξη νέων μελών χωρίς ριζικές αλλαγές! Στο τελευταίο Συμβούλιο Γενικών Υποθέσεων, στις 19 Σεπτεμβρίου, στις

ΓΝΩΜΗ

ΤΟΥ ΣΠΥΡΟΥ ΜΠΛΑΒΟΥΚΟΥ

Βρυξέλλες, η γαλλογερμανική πρόταση που παρουσιάστηκε τροφοδότησε περαιτέρω τις ζυμώσεις που θα ακολουθήσουν μέχρι το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο του Δεκεμβρίου, όπου οι αρχηγοί κρατών και κυβερνήσεων θα κληθούν να τοποθετηθούν επί των καιρίων αυτών θεμάτων.

Το υποβληθέν κείμενο, που συνέταξε ομάδα ακαδημαϊκών και από τις δύο χώρες, αναφέρεται στην αναγκαιότητα της αναμόρφωσης του τρόπου λειτουργίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης με θεσμικές προτάσεις που περιλαμβάνουν την επέκταση της λήψης αποφάσεων με ειδική πλειοψηφία, μεγαλύτερο προϋπολογισμό και αυστηρότερη διασύνδεση των χρηματοδοτήσεων με το κράτος δικαίου. Οι προτάσεις καταλήγουν αναπόφευκτα σε μια αρχιτεκτονική «πολλαπλών ταχυτήτων», με ομαδοποιήσεις κρατών ανάλογα με τον βαθμό προθυμίας τους να αποδεχτούν τις ριζικές αυτές μεταρρυθμίσεις. Εξ ου και η αναφορά σε «συμμαχίες προθύμων» που θα υλοποιήσουν τις αλλαγές αυτές, κλείνοντας το μάτι στα μέλη της ευρωζώνης και της ζώνης Σένγκεν.

Η σύνδεση της διεύρυνσης με την εμβάθυνση που επιχειρείται από τη γαλλογερμανική πλευρά δεν είναι αποδεκτή από το σύνολο των υπόλοιπων μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Σε άλλο κείμενο πολιτικής, με προέλευση από τις χώρες της Βαλτικής, την Πολωνία, τη Σκανδιναβία και την Κροατία, τονίζεται ότι η ένταξη νέων κρατών δεν πρέπει να συνδέεται ή να εξαρτάται από θεσμικές μεταρρυθμίσεις που θα προκαλέσουν αναπόφευκτα πόλωση και ένταση στο εσωτερικό της Ένωσης. Με άλλα λόγια, η επιχειρούμενη διασύνδεση μεταξύ των δύο αυτών κομβικών διαδικασιών που θα καθορίσουν τη μελλοντική μορφή της Ευρωπαϊκής Ένωσης θεωρείται από ορισμένα κράτη ως πρόσχημα καθυστέρησης της υποδοχής νέων μελών.

Μπορούν οι ενστάσεις αυτές να ανακόψουν τη μεταρρυθμιστική δυναμική που έχει αναπτυχθεί, ιδιαίτερα από τη στιγμή που αυτή προέρχεται από τον γαλλογερμανικό άξονα; Αν και ποτέ δεν πρέπει να είναι κανείς απόλυτος στον κυκεώνα της ευρωπαϊκής διπλωματίας, κάτι τέτοιο φαντάζει πολύ δύσκολο. Αρα, το βασικό και άμεσο ζητούμενο για την ελληνική πλευρά είναι να αποκρυσταλλωθούν οι θέσεις της χώρας μας στα κρίσιμα ζητήματα πολιτικής και θεσμικής εξέλιξης της Ευρωπαϊκής Ένωσης που βρίσκονται πλέον επί τάπητος.